

TABĂRA „ACASĂ LA NOI”...

7 ZILE DE AMINTIRI PE PLAIURI NEMŢENE

26 de tineri din raionul Anenii Noi, însoţiţi de 4 coordonatori, au avut fericitul prilej de a petrece o săptămână de neuitat în România, în oraşul Roman, în cadrul celei de-a XVIII-a ediţii a Taberei de Cultură şi Civilizaţie Românească „Acasă la noi”.

Activitatea a devenit posibilă graţie parteneriatului durabil al asociaţiei ASTRA din Anenii Noi cu asociaţia „Muşatinii” din oraşul Roman şi Despărţământul ASTRA din Iaşi.

Am avut un program pe cât de încărcat, pe atât de interesant. Programul de tabără a fost unul foarte variat – poate cel mai variat din 2008 încoace, de când copiii din Anenii Noi participă în cadrul acestor tabere.

A fost o săptămână de neuitat, o săptămână în care ne-am simţit bine, ne-am simţit în centrul atenţiei, iar mai presus de orice ne-am simţit ACASĂ.

Ţinem să aducem mulţumiri pentru aportul deosebit în organizarea taberei domnului Ioan Chelaru, vicepreşedinte al Senatului României, doamnei Mihaela Tanovici, director al Colegiului Naţional „Roman-Vodă” din Roman, domnului primar al Romanului, Laurenţiu Dan Leoreanu şi, bineînţeles, domnului Ovidiu Albert, profesor al colegiului şi preşedinte al asociaţiei „Muşatinii”, care ne-a fost alături, zi de zi, pe toată durata sejurului.

„Acasă la noi” 2014 – amintiri...

25 iulie, 08:00. Mă trezesc cu gândul că sunt încă la căminul Colegiului Tehnic „Miron Costin” din Roman. Acest frumos oraş care a fost sincer cu mine şi care mi-a prezentat oamenii săi exact cum sunt: frumoşi, inteligenţi şi foarte prietenoşi.

La uşă nu mai bate nimeni, aşa cum m-am obişnuit să se întâmple. Nu mai suntem chemaţi la masă. Octavian e la el acasă şi, probabil, redactează următorul articol pentru „Adevărul de Anenii Noi”.

Paznicul nu mai e de găsit lângă poartă, ca să ne ureze drum bun şi ca să ne spună să avem grijă de noi.

Masa o iau singur, pentru că părinţii şi fratele mai mare sunt plecaţi la serviciu dis-de-dimineaţă. Colegii mei de cameră, cu care luam masa, sunt şi ei acasă şi, fără îndoială, îi frământă şi pe ei aceleaşi gîn-

duri.

Următoarea excursie nu mai e în Cheile Bicazului; sunt programat la dentist la ora 09:00. În loc să fac o plimbare prin piaţă, alegînd un suvenir pentru cei de acasă, aleg data şi ora următoarei întrevederi cu dentistul.

Persoanele cu care m-am împrietenit atît de repede la Roman nu mă mai cheamă să urcăm muntele; sunt chemat de prietenii din Mereni la un suc, toţi aşteptînd cu nerăbdare să le istorisesc despre călătoria mea „la mine acasă” – la Roman.

Şi aceasta sună în felul următor:

– Păi, Gabriel, iată cum a fost... Odată ce am ajuns la destinaţie, primul lucru important, pe care nu aş putea să îl trec cu vederea, a fost primirea călduroasă de care am avut parte. Dl. profesor Ovidiu Albert, împreună cu voluntarii asociaţiei „Muşatinii”, pe care o conduce, a organizat o primire tradiţională cu pîine şi sare. Voluntarele erau toate foarte frumoase şi purtau costum naţional. În scurt timp, am fost lăsaţi să plecăm la căminul în care urma să fim cazaţi. Condiţiile au fost cît se poate de bune!

După ce ne-am aranjat mai bine, am fost chemaţi la masă. Nimeni nu s-a aşteptat că vom avea parte de un meniu atît de bogat şi de gustos. Ne-am simţit, pe bună dreptate, ca acasă.

– Povesteşte-ne despre programul pe care l-aţi avut, sunt curioasă să aflu ce locuri interesante aţi vizitat, sări să mă întrerupă Cristina.

– Am avut un program pe cât de încărcat, pe atât de interesant. În ziua imediat următoare am vizitat locurile de referinţă ale oraşului: Muzeul de Istorie din Roman, Arhiepiscopia Romanului şi Bacăului, Parcul Municipal – de care ne-am îndrăgostit şi prin care ne petreceam timpul liber aproape zilnic – şi multe altele.

– Presupun că aţi călătorit şi în afara oraşului?

– Desigur. În următoarele zile am avut cele mai tari aventuri. În primul rînd, am fost la Cetatea Neamţului, unde am aflat despre ingeniozităţile lui Ştefan cel Mare în reconstrucţia acestei cetăţi, pentru o mai bună securitate împotriva duşmanilor. Ceea ce am auzit de la ghid ne-a surprins pe toţi. Apoi, am fost la ziua oraşului Fălticeni, unde ne-am distrat de minune la bîlci. Deşi seara am ajuns cu toţii oboşiţi acasă, puţini au fost care s-au băgat la somn. În principal, ne-am distrat pînă dimineaţa devreme în curtea

căminului, făcînd tot felul de jocuri, iar somnul nu a durat mai mult de două ore, pentru ca a doua zi să pornim pe un nou drum. Ne așteptau Cheile Bicazului și Lacul Roșu.

– Ce locuri sunt astea? De ce „Lacul Roșu”?

– „Cheile Bicazului” este unul dintre cele mai mari parcuri naționale din România, iar lacul de acolo este numit roșu datorită culorii stîncilor dimprejur, lacul fiind, de altfel, natural.

– Presupun că s-a format în urma unor alunecări de teren.

– Există două teorii. Prima, cea legată de o alunecare de teren din 11 ianuarie 1838, despre care ai presupus, iar o altă teorie susține că formarea lacului a avut loc în anul 1837, în urma unor furtuni violente și ploi puternice.

– Prin ce a fost atît de deosebit locul? întrebă entuziast Gabriel.

– Păi, în primul rînd se află în munți. Peste tot în jur sunt doar munți, stînci. O priveliște extraordinară. Te face să vrei să rămîi acolo.

– Ați urcat munții?

– Desigur. Am să vă arăt pozele și filmulețele. Sunt sigur că vreți să le vedeți.

– Daaaa!!!

(**Răzvan CHIRIȚA**, elev, Mereni)

7 zile de amintiri

Vara aceasta s-a dovedit a fi cea mai faină, după ce am petrecut 7 zile în România, alături de oameni minunați. Ajungînd în orașul Roman, am avut o impresie bună, că voi petrece timpul cu mult folos și interes. Din prima zi, obosiți, deja începusem să cunoaștem locurile tainice din oraș și oamenii de acolo. Să spun sincer, ne-au primit foarte călduros, de parcă ne-am născut în acea localitate. Eram foarte încîntat de atitudinea lor. Pe parcursul acestei săptămîni am văzut o mulțime de locuri frumoase. Fusesem în muzeul orașului plin de picturi, în care mi s-a părut interesantă pictura cu denumirea „Toamna la Mogoșoaia”.

Am vizitat Mănăstirea Neamțului, unde am găsit replici ale săbiei și coroanei lui Ștefan cel Mare, ceea ce mi-a creat o plăcere enormă. Pe lîngă ochii noștri nu a trecut nevăzută și Cetatea Neamțului, unde eram luminați de un ghid, care ne povestea cum acest edificiu a salvat o mulțime de vieți.

Noi, basarabeni, am fost lăsați cu gurile căscate de masivul Rarău, cînd am urcat pe vîrfurile Pietrele

Doamnei. În vîrf, inspirînd un aer curat, m-am simțit un rege al lumii, admirînd mărimea și frumusețea aceluia loc. De asemenea, și Cheile Bicazului m-au făcut să le privesc fără pauză. O înălțime groaznic de mare. Localitatea în care am fost noi toți mi-a creat o euforie fără limite și o dorință de a reveni. Fără îndoială, am petrecut timpul cu o gigantică plăcere și doresc și anul viitor să vizitez România, pentru că avem un trecut și un viitor împreună. Spun un călduros mulțumesc pentru aceste 7 zile de amintiri.

(**Eugen REU**, elev, Bulboaca).

Am revenit încărcată de amintiri unice

În perioada 17-24 iulie 2014 am trăit cele mai frumoase momente din viața mea în orașul Roman, județul Neamț, România. Datorită organizatorilor și susținătorilor (Colegiul Național „Roman-Vodă”, Asociația „Mușatinii” Roman și Cercul ASTRA Roman, Ioan Chelaru senator – Roman) am avut posibilitatea să fim prezenți la adevărate lecții de istorie, patriotism, arte, științe, vizitînd muzee de istorie, arte și științe naturale. De asemenea, am vizitat Muzeul „Calistrat Hogaș”, Casa Memorială „Ion Creangă” din Humulești, Muzeul Unirii din Iași, Casa Memorială „Vasile Alecsandri” din Mircești, Castelul neogotic al familiei Sturdza de la Miclăușeni, Arhiepiscopia Romanului. Ceea ce m-a impresionat cel mai mult au fost excursiile la Cetatea Neamțului, Cheile Bicazului, Lacul Roșu. Am fi pierdut o jumătate de viață dacă nu am fi văzut munții Rarău. România este bogată în locuri frumoase, unice în întreaga lume. Din acest motiv, dacă aș putea, aș da timpul înapoi pentru a prelungi această frumoasă excursie.

După părerea mea, contactul cu România a fost extrem de benefic. Aici am învățat cît de important este să lucrăm în echipă și cît de multe se pot realiza atunci cînd ne susținem unii pe alții. Toate amintirile mi-au lăsat impresii foarte bune și din fiecare am desprins cîte ceva, chiar dacă unele au fost mai speciale într-un mod sau altul. La sfîrșit am simțit un regret deosebit că trebuie să plec, să mă despart de cei care mi-au fost asemeni fraților și surorilor, pe parcursul acestei săptămîni. Am revenit în Basarabia încărcată de amintiri unice, dar și onorată de faptul că gazdele ne-au primit foarte călduros, încît m-am simțit într-adevăr ca acasă!

(**Otilia ȚURCAN**, elevă, Varnița).

Basarabia e România

Anul acesta, datorită unor oameni buni cu suflet mare, am reușit să ajungem în orașul Roman, unde am avut fericita ocazie de a vedea multe muzee, multe biserici, multe mănăstiri. În mod deosebit mi-a plăcut urcarea în „Munții Doamnei”, plimbarea cu telegondola și vizitarea Cheilor Bicazului. Am reușit să văd pentru a doua oară Lacul Roșu, Cetatea Neamțului și Casa memorială a lui Ion Creangă. Am avut ocazia să vizităm casa lui Mihail Sadoveanu, numit și „Ceahlăul literaturii române”, însă ce m-a emoționat cel mai tare a fost că am avut onoarea de a cânta la pianul la care cândva îi cânta George Enescu lui Sadoveanu. Am reușit să vedem multe locuri frumoase, care m-au frapat și mi-au lăsat o amintire cu adevărat minunată, de care îmi voi aminti toată viața. Le mulțumesc tuturor celor care au pus umărul să ajungem acolo și celor care ne-au însoțit, tinerilor voluntari din Asociația „Mușatinii” Roman, care fac niște lucruri cu adevărat minunate, și sper că într-o zi vom ajunge să avem și noi astfel de asociații, căci spre asta tindem, nu? În mod deosebit le mulțumesc lui Adrian și Sabina (pentru mine tot Adi și Sabi rămân) pentru toate momentele frumoase și că au făcut această vacanță, ca să spun așa, de neuitat. M-am simțit cu adevărat ca acasă, am fost tratată ca o soră mai mică și s-au comportat foarte frumos cu noi. Nu ne-am simțit deloc stingheriți că suntem în altă țară, ci ne simțeam exact ca la noi în Basarabia. La plecare plîngeam atât de tare și nici nu mai voiam să plecăm, la cât de tare ne-am atașat de persoanele acestor minunate. Am rămas cu adevărat îndrăgostită de meleagurile acestea! Vreau să le mulțumesc tuturor celor care au făcut ca această plecare să fie posibilă și pentru că organizează an de an astfel de evenimente pentru a putea lumea înțelege mai bine că BASARABIA E ROMÂNIA! Vă mulțumim enorm pentru munca depusă pentru noi!!!

(Marina PALADI, elevă).

Acasă la noi 2014

Pe 17 iulie 2014 am plecat, un grup de 30 de persoane, la Roman, în cadrul Taberei de Cultură și Civilizație Românească „Acasă la noi”. Acolo am fost înconjuțați de oameni care ne-au devenit frați și surori. Am avut emoții de bucurie înainte de a ajunge

la Roman. Locurile vizitate sunt unice în România și chiar în întreaga lume, am avut un program încărcat, dar în același timp foarte frumos. România are niște oameni minunați, la fel au fost și gazdele pe care le-am avut, au fost extraordinare și ne-au primit cu inima deschisă. Alături de frații noștri de peste Prut, vacanța a fost mai frumoasă, ne-am făcut prieteni cu ei, împreună am fost ca o familie fericită. Îmi va fi extrem de dor de ei, în special de Sabina și Adrian cele mai bune gazde din tabără, și aș vrea să-i revăd cât mai curînd posibil pe toți, aș vrea să mă reîntorc în locurile pe care le-am vizitat. Au fost doar 7 zile, însă am rămas cu mii de amintiri din această tabără.

P.S. Un mare mulțumesc organizatorilor.

(Mihaela Bradu, elevă, participantă a taberei)

Printre frați și surori

Emoții, nerăbdare și fericire se găseau pe chipul meu înainte de-a ajunge la Roman – un oraș minunat, cu oameni frumoși. Locurile pe care le-am vizitat au ceva special și sper din suflet să le revăd cât mai curînd posibil. Nu mi-a fost frică nici măcar pentru o secundă că nu o să mă înțeleg cu frații mei, mi se pare o prostie să zici că nu vorbim aceeași limbă. Sabina și Adrian – doi prieteni minunați, mi-au făcut excursia mai însoțită și plină de aventuri. Plimbările de seară și cele mai amuzante faze au fost alături de ei. Abia aștept să-i îmbrățișez și să le spun cât mi-au lipsit.

P.S. Sincere mulțumiri prof. Mihaela Tanovici, Ioan Chelaru senator de Roman, prof. Ovidiu Albert și Octavian Zelinski.

(Mihaela CROITOR, elevă).

